

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ .....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΟΣ οι στρατιώτες άρχισαν να φωνάζουν :

— Πιάστε τον! Πιάστε τον!...

— Ο Παργατιάν έφραξε κάτω μ' έναν πυροβολισμό τον πιο θρασύ από αυτούς και σκέφτηκε να περάσει μαρς άπ' το Ξενοδοχείο, χωρίς θύωσ να μη μεία. Με μιά πλαγία στροφή θα γινόταν κατόπι στο λαβωμένο των δρομολογίων και θα έξαφανιζόταν. Άλλά ενώ έτοιμαζόταν να πραγματοποιήσει την άπελάση του, είδε ναρχεται από απέναντί ή περίσφις, την όπια κάποιος καλοδουλητής είχε πρέσει να κλέψει.

— Ο έπιτόης βρήθηκε έτσι μεταξύ δύο πυρών και άρχισε να τή χάνη. Κρώς ιδρώτας έσταξε άπ' τή μέτωπό του. Κί' ενώ ανέβαινε να ελιπθή κατά τόν άστυνολόζου, έξαφνα ένας σκόλος κλέφτηκε στά πόδια του.

— Ο Πιλότ' ηφίθησε έκάλυκτος ό Παργατιάν. 'Ο πατέρας μου λοιπόν είν' έδδ...
— Πήρε τότε περισσότερο θάρρος κι' ώρμησε σάν κεραινός μέσα στό Ξενοδοχείο.

— Ο γέρο Παργατιάν, άκούοντας τή φωνή του γιουό του, πείχτηκε κι' αυτός στην πόρτα και με μιά ματιά κατάλαβε όλον τόν κίνδυνο που τόν άπειλοόσε.

— Τότε, γρήγορος σάν άστραχή, τράβηξε τή Ζάν μέσα. Έλεισε τήν πόρτα κι' έφυγε μάλιστα και τίς άμπαρες.

— Χτύπησ τρομερά άκούστηκαν άμφοσ.

— Άκούστε, άκούστε! Έν άκούσι τού νόμου!...

— Οί δύο Παργατιάν στό μεταξύ από προσπάθειαν να κάνουν άπαράβιαστη τήν πόρτα, βόλκωντ άπολίσιος τής τριπέλας, καθήματα, στρώματα και ό,τι άλλο εύρισκαν πρόξυρο μισοστά τους.

— Υποθέτω πως ή αντίσφιή μας θα βαστάξη έτσι μιάν ώρα!

— Φώναξε ό Παργατιάν πατέρας.

— Είνε αδύνατο να υποθέσωσ να τή γρησίσιον αυτ ή γρηγρότερα! πρέσβισε κι' ό γιουός έπιδομαστικά.

— Η κρια Κατό αυτ ήσαν τή όνομα τής Ξενοδόζου— παρακαλοούθησε τήν πρωτοφανή έκείνη σσηρή με σσηγίσηα.

— Κατό, είσα μαζί μας ή έναντιόν μας; φώτισε ό γέρο Παργατιάν.

— Μαζύ σας, αδέντα!

— Λοιπρά! είσε ό Παργατιάν.

— Καί, σκόβοντας σ' αυτ τού γιουό του, φώτισε :

— Άν μιά έφραξε τήν παρακαρού αντίσφι, θα τή έναντα άμφοσ. Δέγε πόρα, παιδί μου, τήν ιστορία σου... Τί σου συνέβη;...

— Ο έπιτόης τού διαγρήθηκε με λίγα λόγια τήν περιπέτεια του στό Λούθο.

— Κατό, φέρε μας μιά πιονάλλα χρυσά! διάταξε ό γιουαός τοζοδομάτης.

— Καί, γρησίοντας στό γιουό του, πρόσθεσε :

— Μα τί γιουέρας ένει, τί έπιτόης στή φωλιά αυτών τών θηριών; Έγώ σ' είχα έπιδομάτης να μην πάς...

— Έξαφνα, ενώ μιλούσαν, ή πόρτα έσπώρησε σ' ένα δυνατό χτύπημα και γίγνεσ δύο κομμάτια.

— Κατό! φώναξε ό γιουαός τοζοδομάτης.

— Όρίστε, κώριε!

— Έγεις λάδι στό Ξενοδοχείο σου;

— Καί άφθονο μάλιστα.

— Ποό είνε;

— Στο έπίγειο.

— Δώσε μου τή κλειδιά τού έπίγειου.

— Όρίστε, πάρτε τα.

— Μπράβο, Κατό, είσα μιά γιναίκα πρώτη τάξιος!... Άνέβα τώρα ζει πάνω και άνιρε μιά φωτιά, μιά μιά φωτιά ίκανή να ψήση και γουοφάνα!...

— Η κρια Κατό ανέβηκε στό έπάνω πάτωμα, πήρε ένα δερμάτι από άχρηα και έβλα και τή άνοψη.

— Έπιτόης τώρα! είσε εθαρσιστημένος ό Παργατιάν πατέρας.

— Καί απόσ αυτός, πίσω ό γιουός του, κατέβηκαν στό έπίγειο, άπ' όπου βγήκαν ύστερ' από λίγα λεπτά. Έφεραν μαζί τους τρία μεγάλα

πίθωρα με λάδι, άρκετά φουά, κάμποσ χορμαίρη, κιαούλα πενήντα μιά πιονάλλες με χρυσά. Ένα σιδερέιο λαστό, μιά σκόλλα και χορτάς.

— Αυτ ήνε τή πολιορκία! είσε ό πατέρας δείχνοντας τή λάδι.

— Αυτ ήνε τή τούφρα! είσε ό γιουός, δείχνοντας τή φουά, τή χορμαίρη και τή ζράς.

— Γρήγορα στή σκόλλα! φώναξε έτατα ό πατέρας. Άς άνέβουμ στό έπάνω πάτωμα.

— Η σκόλλα ήταν έβόλη και μισοσπασμένη άπ' τήν πολιορκία.

— Κατό, έπιτρέψτε να σου χιλιάσω τή σκία; φώτισε ό γέρο Παργατιάν.

— Άφού τή θέλες, αδέντα, γρησίσε τα! άπογρήψε ή αγαθή Ξενοδόζου, ενώ σσηγρόνος τοποθετούσε πάνω στή φωτιά ένα μισοκόμωρο κώρι, γεμάτο λάδι.

— Πατέρας και γιουός μέσα σέ δυό λεπτά, ό ένας με τή λαστό κι' ό άλλος με τή τοζοδό, κατακομμάτισαν τή σκόλλα, τή σσηρή άνοψη και ή σκόλλα έσπώρησε, άφηνοντας τήν είσαδη έκείνη σποσ δίκωτες τού Παργατιάν. Άφηνοντας τος δύο προς τή σκόλλα, αλλά σταμάτησαν μόλις τήν είσαδη να γρησίσεια. Έτσι διακόμισε πιά κάθε σσηγρονία μεταξύ πολιορκητιών και πολιορκουμένων, προς μισοράλι βέβαια γαρά τών τελευταίων.

— Ο πατέρας κι' ό γιουός Παργατιάν έποδέχτηκαν τός έπιδομαίς με σαμαστικά γέλια.

— Έπιτόης λοιπόν, κώριε άπεναντιού, τί κιάθετε; φώναξε ό γέρο Παργατιάν. Κοιμάγιο! Έξακολούθησε τήν έφοδό σας!...

— Εξακολούθησε μιά δολοφονική σσηπή.

— Κατό, Ξενοδοχίσε ό γιουαός τοζοδομάτης, είσε άρκετά ζεστό τή λάδι :

— Τί λέτε, καλέ! Ζευατάί!...

— Λοιπρά, Έπιτόης λοιπόν, άς έτοιμαστούμ να άναζούριμε τήν όρη αυτών τών γιουαίων μ' ένα καλό θερμολόγιο!

— Σε μια στιγμή τού καζάν με τή το βρασιμένο λάδι μεταφέρθηκε με τή βοήθεια τών δύο άνδρών στό κρηφάδοσκάλια. Στο μεταξύ αυτ ή αθήνα τού ίσχυριόν είχε εθαρσισμένη από άνθρώπιος και φώναζαν :

— Μιά σκόλλα κινηρή! Φώριε με σκόλλα!...

— Τότε ό Παργατιάν πατέρας παρανομάστηκε στό γενό τής σκόλλας και τος φώναξε :

— Κώριε, λάβετε τόν κόπο, σας παρακαλώ, ν' άπογρήψετε, γαρά θ' άναγαστούμ να...
— Όχι, όχι!... Πόλομο μέγος έσχαίον! πείριάζον όί άστυνολόζουσ κι' ό βαστιλάι φουορι, με τή βεβαιότητα πως θα νικώσαν.

— Κατά να τή λάθετε! Δέν σας φταίω έγώ... άκούθηκε ό γιουαός τοζοδομάτης.

— Καί χωρίς να τή άλλη λέξη, έτασε τού καζάν και τή άναποδογρήψε πάνω στό πλήθος τών πολιορκητιών!...

— Απερίφραχη είνε ή σύγκρη που εξακολούθησε, ή φωνές κι' ή βλαστήριες τών δικωτιών. Δυό φορές έτασε έπάνω στό έβαλλο πλήθος ή φοβερή έκείνη κωνστική βροχή και κατόπι έπανελησθη τή ίδιο, δεκα τοιάχιστον φορές. 'Υστερ' από πέντε λεπτά τή όπώγειο είχε άδαίσει. Κανένας δέν έτόλιμασε να μείνη έκεί μέσα πιά.

— Οί έπιδομαίς, άφηνοντας στό δρόμο, άρχισαν να κρηγάζουν γουαρά, να παραπονούντα και να όρωντα για τή έγκαμία που είχαν πάθει στά χέρια, στό πρόσπο και σ' όλόκληρο τή όνομα.

— Κατό, τή δουκία σου έσ!... Μη χώνεις καρδ... Βράζε τή λάδι σου, φώναξε ό γέρο Παργατιάν.

— Μείνε ήσυχοσ, αφέντη! άπογρήψε ή Ξενοδόζου, εξακολούθηστας πάνω τήν άσχολία τής.

— Στο μεταξύ κάποιος μαραγκός έφρασε μιά σκόλλα.

— Στο παράθυρο, στό παράθυρο βανε τήν! φώναζαν όί δικώτες.

— Η σκόλλα στηρίχτηκε στό παράθυρο με όρημ, απάοντας τή τζάμα και άμφοσ όχτ ό άνθρωποι, ό ένας πίσω άπ' τόν άλλον, άρχισαν ν' άνεβαίνον γρηγορά. Τότε ό πατέρας και γιουός έπαισαν τή σκόλλα άπ' τήν χορμαίρη και, καταβάλλοντας όλη τή δύναμη τους, κατόρθωσαν να τή άναποδογρήσιον. Οί έπιδομαίς τής έθασαν έτοι τή ίσσορτία τους και δυό άπ' αυτούς έπαιαν έκαυλωμένα στό λιθόστρωτο, με τή πλευρά σπασμένα. Κατόπι άρχισε ξανά ή άπόζωσις με τή μέθοδο τού ζευατιστού λαβού, γατι ή Κατό είχε μεταφέρει τού καζάν στό παράθυρο κι' ό γέρο Παργατιάν έπανελησ τήν πρώτη τού δουκιά.

(Άκολουθεί)

'Εφραξε κάτω μ' έναν πυροβολισμό τον πιο θρασύ από αυτούς!...